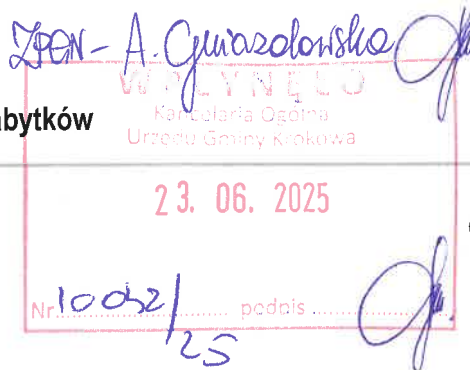

RD.5140.127.2023.JP/27/

Gdańsk, dnia 16.06.2025 r.

OBWIESZCZENIE

o włączeniu karty ewidencyjnej zabytku do Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków woj. pomorskiego

Działając na podstawie art. 49 § 1 i 2, ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024.572 t.j.) - dalej KPA, w związku z art. 22 ust. 2 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz.U.2024.1292 t.j.) oraz §14 i § 15 ust.1, ust. 4 Rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem (Dz.U. 2021.56 t.j.)

Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków

**ZAWIADAMIA
PRZEZ PUBLICZNE OBWIESZCZENIE**

o włączeniu do Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków woj. pomorskiego karty ewidencyjnej n.w. zabytku:

**międzywojenne nadmorskie letnisko w Dębках
Dębki
(powiat pucki, gmina Krokowa, woj. pomorskie)**

Międzywojenne nadmorskie letnisko w Dębках, z racji prezentowanych wartości historycznych jako świadectwa kształtowania się odrodzonej Rzeczypospolitej a także wobec stopnia zachowania swojej historycznej urbanistycznej i architektoniczno – przyrodniczej substancji zabytkowej, wypełnia kryteria definicji zabytku określone zapisami art. 3 pkt.1) u.o.z., stanowiąc tym samym świadectwo minionej epoki, którego zachowanie leży w interesie społecznym.

Początki letniskowego osadnictwa w Dębках przypadają na rok 1921, niemniej jednak za czas pełnego rozkwitu i funkcjonowania letniska przyjąć należy lata 1922 – 1939. Powstało ono na terenie niewielkiej rybackiej wsi Dębki, której załóżnikiem była mała średniowieczna osada rybacka u ujścia Piaśnicy tzw. „chałupy u morza”, już w XIII w. należąca do pobliskiego żarnowieckiego klasztoru. Osłonięte wydłami ujście rzeki stanowiło dogodne miejsce na lokalizację tu niewielkiego portu rybackiego; w pobliżu którego, wzdłuż wydmy po wschodniej stronie rzeki rozlokowały się rybackie zagrody.

Pierwsze dwudziestolecie XX wieku otwiera nowy rozdział w dziejach Dębek. Jeszcze przed wybuchem I wojny światowej, ten dotychczas mało znany zakątek, odkryty zostaje przez miłośnika ziemi pomorskiej krajoznawcę Bernarda Chrzanowskiego. Przełom w „rybackich” dziejach Dębek nastąpił w 1919 r. po odzyskaniu przez Polskę niepodległości i długo wyczekiwanego dostępu do morza. Dębki ponownie stały się osadą graniczną a uchodząca tu do morza rzeka Piaśnica odzyskała swoją historyczną funkcję rzeki granicznej, wyznaczając początkowy, północny odcinek zachodniej granicy odrodzonej Polski. Na wysokiej wydmie po zachodniej stronie koryta Piaśnicy stanął pierwszy słup graniczny granicy pomiędzy Rzeczypospolitą Polską a Niemcami. Dla ochrony odzyskanego polskiego wybrzeża, już w 1922 r. utworzono na wysokości Dębek dwa posterunki nowopowstałej formacji Straży Celnej, tworząc tu tzw. Placówkę „Dębek”.

W roku 1920 Dębki odkryte zostają po raz drugi za sprawą naukowców Uniwersytetu Poznańskiego, przyjeżdżających tu w ramach realizacji prowadzonych na uniwersytecie badań i programów naukowych. Prekursorem wśród poznańskich „odkrywców” Dębek był, przybyły tu w 1920 r. profesor medycyny Adam Wrzosek, który szybko rozpropagował to miejsce w środowisku naukowym rodzimej poznańskiej uczelni. Do wzrostu zainteresowania Dębkami znacząco przyczyniły się także programy naukowe realizowane na tych ciekawych przyrodniczo terenach, jak chociażby prowadzony przez naukowców Uniwersytetu Poznańskiego program badań nad ekosystemem piasinickich łąk a także, szczególnie ważny po odzyskaniu niepodległości, program przywracania polskości tutejszym ziemiom, do niedawna jeszcze poddanych silnej germanizacji.

Natomiast za prekursora osadnictwa letniskowego w Dębkach, pierwszego tutejszego letnika, uznać należy profesora Uniwersytetu Poznańskiego fizjologa Bronisława Niklewskiego, który w 1921 r. zakupił w Dębkach, pochodzącą jeszcze z k. XVIII w. glinianą, krytą strzechą, walącą się chatę rybaka Jana Fleminga wraz z całym jego gospodarstwem. Jest to obecna chata przy ul. Spacerowej 82, która jako najstarsza tutejsza chata rybacka 25.04.1997 r. wpisana została do rejestru zabytków nieruchomych woj. pomorskiego (aktualny numer rejestru zabytków A-1628, dawny nr 1165). W przypadającej na rok 1921 pierwszej fazie kształtowania się letniska szczególnym zainteresowaniem cieszył się atrakcyjnie położony teren w zachodniej części Dębek, należący do zamożnego gospodarza Jana Groena, od którego w 1922 r. zakupili ziemię: profesor Wrzosek, poznańscy lekarze Antoni Jurasz Senior i Antoni Jurasz-Junior, państwo Iwaszkiewiczowie z Warszawy.

Pełnoskalowe kształtowanie się Dębek jako letniska przypada na rok 1922, kiedy zaczynają przybywać tu pierwsi goście, których celem nie jest już praca naukowa lecz letni wypoczynek nad polskim morzem. Letnicy lat 1922-25 wykupowali w Dębkach gospodarstwa opuszczone przez Niemców oraz ziemię należącą do starych kaszubskich rodzin. Kupowano całe gospodarstwa lecz nie mniejszą popularnością cieszyły się także rozparcelowane przez gospodarzy działki, na których wznoszono niewielkie drewniane lub murowane domki i wille letniskowe. Działki kupowano nie tylko indywidualnie. Zawiazywały się spółki, w szczególności z Poznania (Sajdak, Moczarski, Wardej, Jurkowski, Dąbrowski) i z Warszawy (Mietkiewicz, Leśkiewicz), zakładane przez ludzi różnych zawodów lecz o wspólnych wakacyjnych upodobaniach. Wobec rosnącego zainteresowania Dębkami także miejscowi gospodarze i rybacy zaczęli wznosić na swojej ziemi wieloizbowe murowane domy, wynajmując część pomieszczeń letnikom.

Wśród ówczesnych letników posiadających działki w Dębkach i przyjeżdżających do nich gości było wielu ludzi światłych i wykształconych, wywodzących się ze środowisk akademickich, w szczególności poznańskich i warszawskich uczelni. Postacią centralną międzywojennego letniska był profesor Adam Wrzosek - postać nieprzeciętna, o ogromnym wpływie na rozwój i kształt letniska. Miłośnik dzieci i młodzieży, który stworzył dla nich w Dębkach popularne miejsce wypoczynku, przeznaczone zwłaszcza dla dzieci z ubogich domów. To dla nich na swojej parceli wybudował drewniany dom kaszubski z dużą sypialnią na 50 osób i jadalnią a plac przed domem corocznie latem przeznaczal na pole namiotowe dla obozów harcerskich, często wizytowanych przez generałów Hallera i Sosnkowskiego. Wielokrotnie zapraszał do siebie na wakacje niewidomych chłopców z Zakładu Ociemniałych Dzieci w Laskach.

Państwo Maria i Adam Wrzosekowie zakupili w 1922 r. okazałych rozmiarów parcelę Jana Groeny, położoną w najpiękniejszym miejscu Dębek, z racji swojego położenia w pobliżu Piasnicy i portu rybackiego, z dużym prawdopodobieństwem odpowiadającą miejscu gdzie w 1773 r. miał swoją chatę kaszubski rybak Maciej Dębek. Wraz z ziemią kupili również znajdujący się tu duży murowany dom Jana Groeny, z działającą w jego największej izbie szkołą. W 1935 r. dokonali gruntownej przebudowy, nie mającego nic wspólnego z polską tradycją domu, w duchu patriotyzmu nadając mu formę polskiego dworku, w pełni zgodną z ówczesnie obowiązującymi w odrodzonej Polsce trendami. W Dębkach szybko przyjęła się nazwa „Dworek Profesora Wrzoska”. W największej jego izbie Profesor utworzył małe muzeum kaszubskie dla licznych zgromadzonych przez siebie zbiorów.

Państwu Wrzosekom Dębki zawdzięczały także powstanie tutejszej kaplicy. Oddali oni pod budowę kaplicy część swojej parceli, zlecili wykonanie projektu czynnie uczestnicząc finansowo w jego realizacji, a następnie dla zapewnienia świątyni obsługi duszpasterskiej, sprowadzili do Dębek Księża Zmartwychwstańców z Poznania.

Druga połowa lat 30. XX w. to czas szczytowego okres rozwoju tutejszego letniska. Pomimo słabej dostępności komunikacyjnej letnisko szybko zyskiwało na popularności. Po 1935 r. Dębki otrzymały nową szkołę wraz z mieszczącym się na piętrze mieszkaniem dla nauczyciela, a to za sprawą i przy wydatnej pomocy prezydenta Poznania – Cyryla Rajskiego, kuratora poznańskiej fundacji „Nauka i Praca”, która udzieliła na ten cel okazałej dotacji z funduszu dyspozycyjnego na popieranie polszczyzny na kresach. Również z jego inicjatywy i przy jego wsparciu, dla zapewnienia dogodniejszego dojazdu do Dębek, w 1939 r. przystąpiono do długo oczekiwanego utwardzania drogi do Odargowa – niestety wybuch wojny przerwał tę inwestycję. W planach rozbudowy infrastruktury komunikacyjnej odrodzonej Polski mieściła się także koncepcja budowy odcinka tzw. „kolei nadmorskiej” z Wielkiej Wsi (ob. Władysławowa) do Dębek, lecz realia ekonomiczne spowodowały, że do realizacji tej inwestycji nigdy nie doszło, podobnie jak do przedłużenia tzw. „autostrady nadmorskiej” z Karwi do Dębek.

Zadbano także o stabilizację brzegu morskiego i nadmorskich wydm. W latach 20. XX w. rozpoczęto prace nad umacnianiem wydm, mające zatrzymać postępującą degradację wybrzeża i zapobiec regularnemu zasypywaniu rybackich

gospodarstw przez lotne piaski wydmore. Prace te zintensyfikowano w 1936 r. gdy Urząd Morski w Gdyni przystąpił do zakrojonego na szeroką skalę kompleksowego zalesiania wydym, dając początek powstaniu na wydmach nadmorskiego boru. Dla zapewnienia skutecznej ochrony wydym, w pasie nadmorskim wzniesiono wówczas placówki Urzędu Morskiego z mieszkaniami dla nadzorców wydym.

W latach 1932-33 dla wzmocnienia i uszczelnienia morskiej granicy dokonano koniecznej modernizacji infrastruktury granicznej, wznosząc wzdłuż całego polskiego wybrzeża nowe solidne wartownie graniczne. Wartownia taka powstała również na wydymie na wschód od ujścia Piaśnicy.

II wojna światowa brutalnie przerwała harmonijny rozwój letniska. W znacznym stopniu zniszczone zostały domy letników, całkowicie zniszczona została też kaszubska „chata Profesora Wrzoska” i zgromadzone w niej zbiory etnograficzne; wojska radzieckie dopełniły zniszczenia wyposażenia dębcańskiej kaplicy.

W powojennych Dębkach ożywienie turystyczne nastąpiło już w latach 50. XX. w. Na przedwojennych działkach odbudowywano lub wznoszono nowe domy letniskowe, w zdecydowanej większości z uszanowaniem, charakterystycznej dla międzywojennych Dębek ich lokalizacji w głębi działek a także ich letniskowego charakteru, współgrającego pod względem zastosowanego materiału i formy z charakterem tego letniska. Ze względu na brak miejsc noclegowych, w zachodniej części Dębek szybko powstawać zaczęły pola namiotowe, wpisujące się w krajobraz letniskowych Dębek. Dla ratowania przyrody o unikalnych walorach, staraniem prof. Niklewskiego o ujścia Piaśnicy w 1959 r. utworzono rezerwat „Piaśnickie Łąki”, a w 1978 r. dębcański las nadmorski włączono w granice Nadmorskiego Parku Krajobrazowego.

Również Księża Zmartwychwstańcy przystąpili do odbudowy zniszczonej kaplicy. Za kaplicą wzniesiono nowy dom z mieszkaniami dla wypoczywających księży i ich gości, który od 1958 r. pełnić zaczął także funkcję domu rekolekcyjnego dla organizowanych corocznie rekolekcji Polskiej Prowincji Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego.

Zgodnie z definicją zabytku określoną w art. 3 pkt. 1) u.o.z. *„zabytkiem jest nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki lub zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową”*.

W odniesieniu do międzywojennego letniska w Dębkach nie budzi wątpliwości uznanie go za zabytek wypełniający kryteria definicji zabytku określonej w przywołanym wyżej zapisie u.o.z. Jego powstanie i kształtowanie się na przestrzeni krótkiego dwudziestolecia międzywojennego, to wynik woli i działalności ludzi, którzy dostrzegając tutejsze walory przyrodniczo – krajobrazowe, postanowili ten naturalny potencjał wykorzystać, tworząc tu miejsce letniego wypoczynku. Przyroda i nadmorski krajobraz stanowiły tutaj jedynie kanwę, na której dzięki działalności człowieka wykształciło się nadmorskie letnisko.

Letnisko, które przetrwało i funkcjonuje do dnia dzisiejszego; a które pomimo współczesnej rozbudowy, w swojej zachodniej, historycznej części nadal zachowało swój historyczny charakter, niezmiennie stanowiąc cenne świadectwo szczególnej w dziejach Polski epoki – okresu dynamicznego kształtowania się II. Rzeczypospolitej i odradzania się polskiej państwowości na germanizowanej przez lata Ziemi Kaszubskiej. Idea przyświecająca powstawaniu letniska, jego bezpośredni związek z elitami intelektualnymi i naukowymi odrodzonej Rzeczypospolitej, wybitnymi postaciami Kościoła i świata sztuki, prowadzona tu działalność naukowa, charytatywna i społeczna, to niekwestionowane jego wartości historyczne, których zachowanie leży w interesie społecznym.

Bezsprzeczne pozostają również jego wartości artystyczne, nadal pomimo dynamicznej urbanizacji dobrze zachowane i nadal czytelne. W szczególności uwagę zwrócić należy na jego specyfikę jako letniska ściśle związanego z otaczającą je przyrodą, idealnie z nią zespolonego, co do przyjętej zasady nie naruszającego ani swoim rozplanowaniem ani charakterem zabudowy zastanych struktur przyrodniczo – krajobrazowych. Jego walory krajobrazowo – przyrodnicze przetrwały, przyciągając do Dębek zarówno dawnych jak i nowych letników. Proces ten trwa nieprzerwanie do dnia dzisiejszego, stanowiąc o kontynuacji letniskowej funkcji tego miejsca.

Zachowało się tu wiele elementów decydujących o charakterze tego letniska – zarówno w kontekście urbanistycznym jak i architektoniczno - krajobrazowym. Wymienić tu należy:

I. układ przestrzenny letniska, z kształtującymi go elementami:

1. historyczne podziały parcelacyjne działek letniskowych po obu stronach głównego traktu komunikacyjnego dawnej wsi i letniska (obecny ciąg ulic: Spacerowej i A. Wrzoska). Są to zbliżonej wielkości, silne wydłużone prostokątne parcele, zwrócone krótszym bokiem w kierunku drogi. Czytelna pozostaje pierwotna linia zabudowy tych działek, charakteryzująca się sytuowaniem domów letniskowych w głębi parceli.
2. układ drożny letniska:
- w zasadniczej swojej kompozycji oparty na historycznym systemie drożnym dawnej osady rybackiej, powielający przebieg głównego traktu historycznych rybackich Dębek (d. droga prowadząca z osady do portu rybackiego przy ujściu Piaśnicy) – obecny ciąg ulic: Spacerowej i A. Wrzoska.

- zachowanymi elementami historycznego systemu komunikacyjnego są również funkcjonujące do dzisiaj dawne główne trakty dojazdowe do Dębek: od strony sąsiedniego Odargowa – obecna ul. Morska (na płn. odcinku pokrywająca się z przebiegiem historycznej drogi z Dębek do Żarnowca tzw. „Kościelnej Stegny”) oraz najstarszy trakt dojazdowy do Dębek, łączący Dębki z Żarnowcem (historyczna tzw. „Dworska Doma”), biegnący wzdłuż wschodniego brzegu Piaśnicy – obecnie utwardzona droga ziemna (bez nazwy) po wsch. stronie Piaśnicy. Na swoim płn. odcinku droga skręca w kierunku wsch., pokrywając się z pierwotnym dojazdem do parceli prof. Wrzoska, kaplicy pw. Matki Boskiej Częstochowskiej i dalej do wsi (ob. ul. Zakonna)
- układ wewnętrznych dróg ziemnych i ścieżek na tyłach historycznych parceli po obu stronach obecnych ulic Spacerowej i A. Wrzoska, tworzący charakterystyczny dla dawnego letniska wewnętrzny układ komunikacyjny, polegający na sytuowaniu niejako „na tyłach” działek ścieżek, umożliwiających właścicielom tych działek bezpośrednią komunikację, bez potrzeby wychodzenia na główny trakt letniska. W przypadku działek po pld. stronie ul. Spacerowej jest to obecna ul. Brzozowa, natomiast w przypadku działek po płn. stronie ul. Spacerowej leśna ścieżka, umożliwiająca także bezpośrednie wyjście do lasu i na plażę. W ogrodzeniach wielu parceli zachowały się tylne furtki
- utwardzone drogi ziemne - obecne ulice: Leśna, Wczasowa, Brzozowa, Świerkowa, Plażowa
- układ leśnych dróg wydmych, zarówno o kierunku płn.-płd. jak i wsch.-zach., prowadzących z Dębek do plaży (do obecnych wyjść nr 19 -24)
- wartownicza ścieżka graniczna na wydmy po zach. stronie Piaśnicy (na dz. ew. 194/5)

II. obiekty kubaturowe:

1. zabytki nieruchome wpisane do rejestru zabytków:

- kaplica Księża Zmartwychwstańców w Dębkach p.w. Matki Boskiej Częstochowskiej (nr rejestru A-1255 z dnia 13.08.2005 r.), Dębki ul. Zakonna 10 (d. ul. Spacerowa 81); działka ew. 210/2 obr. 0022 Żarnowiec
- chata rybacka / od 1921 r. dom letniskowy prof. Bronisława Niklewskiego / (nr rejestru zabytków A-1628 z dnia 25.04.1997 r.), Dębki ul. Spacerowa 82; działka ew. 440 obr. 0022 Żarnowiec

2. obiekty o wartościach zabytkowych nie wpisane do rejestru zabytków:

- szkoła wraz z budynkiem gospodarczym i sanitariatami szkolnymi, ob. budynek mieszkalny z budynkiem gospodarczym, Dębki ul. Spacerowa 25; działka ew. 423/1 obr. 0022 Żarnowiec
- dom rybacki, ob. budynek mieszkalny, Dębki ul. Plażowa 1; działka ew. 451/16 obr. 0022 Żarnowiec
- placówka Urzędu Morskiego w Gdyni z mieszkaniem dla nadzorca wydmy, ob. placówka Urzędu Morskiego w Gdyni – Oddział Ochrony Wybrzeża, Dębki ul. Plażowa 9; działka ew. 451/15 obr. 0022 Żarnowiec
- polska wartownia graniczna, ob. relikty w postaci zachowanej kondygnacji piwnicznej, usytuowana w lesie w pasie wydmy nadmorskich w Dębkach, na zachód od ujścia rzeki Piaśnicy; działka ew. 451/9 obr. 0022 Żarnowiec
- dom rybacki, ob. budynek mieszkalny, Dębki ul. Łąkowa 13; działka ew. 231/28 obr. 0022 Żarnowiec
- dom rybacki, ob. bud. mieszkalny, Dębki ul. Wczasowa 16; działka ew. 234/11 obr. 0022 Żarnowiec
- wielorodzinny budynek mieszkalny, Dębki ul. Morska 11; działka ew. 399/4 obr. 0022 Żarnowiec (w Gminnej Ewidencji Zabytków Gminy Krokowa figuruje pod starym adresem Dębki 1) (d. ul. Spacerowa 5); działka ew. 415/1 obr. 0022 Żarnowiec

III. obiekty niekubaturowe o wartościach zabytkowych:

- relikty palowania wału ziemnego wzdłuż wschodniego brzegu pierwotnego koryta Pisanicy, w miejscu historycznego wejścia do portu rybackiego
- las wydmy z układem ścieżek leśnych
- dąb z kapliczką Matki Boskiej Częstochowskiej przy ob. ul. Spacerowej (na wysokości działki ew.441/1)
- ostatnie niezabudowane fragmenty przestrzeni na południowym przedpolu letniska, pomiędzy letniskiem a kanałem melioracyjnym, będące terenami po istniejących tu wcześniej łąkach) ob. teren pól namiotowych „Kaszub” i „Leśne

Wobec wykazanych wyżej wartości historycznych i artystycznych zasadnym pozostaje uznanie międzywojennego letniska w Dębkach za zabytek, spełniający kryteria definicji zabytku określonej zapisami art. 3 pkt.1) u.o.z., stanowiący świadectwo minionej epoki, którego zachowanie leży w interesie społecznym. Również wobec stopnia zachowania jego historycznej substancji zabytkowej, w obliczu dynamicznie postępującej urbanizacji nadmorskich terenów, objęcie ochroną konserwatorską tego miejsca pozostaje zasadne.

Granice ochrony konserwatorskiej ustalone zostały w oparciu o zgromadzony archiwalny materiał kartograficzny, w szczególności potwierdzający zakres międzywojennej parcelacji lotniskowej. Po całościowej analizie zagadnienia zdecydowano o włączeniu w granice ochrony konserwatorskiej także terenów nieurbanizowanych, integralnie związanych z tym lotniskiem historycznie i przestrzennie. W szczególności: po zachodniej stronie włączono w granice ochrony ważny historycznie teren za Piaśnicą, tj. miejsce przebiegu międzywojennej granicy II. Rzeczypospolitej; po stronie północnej las wydmy z jego układem ścieżek i zachowanymi relikami posterunku granicznego; po stronie południowej granicę oparto w większości na linii kanału melioracyjnego, włączając w granice ochrony także teren obecnych pól namiotowych, jako jedyny teren niezabudowany, zaświadczaający o historycznym charakterze południowego „przedpola” międzywojennego lotniska, pozwalając na zachowanie właściwej jego ekspozycji; po stronie południowej wyłączono natomiast spod ochrony teren pomiędzy w.w. polami, ze względu na znaczne jej przekształcenie wskutek wprowadzenia współczesnej chaotycznej zabudowy i wtórnych podziałów geodezyjnych; granice wschodnią wyznaczono w oparciu o przebieg historycznej drogi dojazdowej do lotniska i wsi (ul. Morska), dalej na wschód wyznaczając ją wzdłuż starej drogi do plaży (ob. ul. Plaźowa).

Granice ochrony konserwatorskiej wynikające z włączenia przedmiotowego zabytku do Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków oraz obiekty o wartościach zabytkowych, usytuowane na terenie objętym tą ochroną zaznaczono na planie zamieszczonym w karcie ewidencyjnej zabytku (załącznik nr 1 tej karty), stanowiącej integralną część niniejszego obwieszczenia.

Po analizie zgromadzonego materiału dokumentacyjnego, zweryfikowanego ustaleniami poczynionymi w trakcie przeprowadzonych w dniu 05.06.2024 r. oględzin zabytku, mając na uwadze wykazane wyżej, czyniące zadość ustawowej definicji zabytku jego wartości zabytkowe, Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków, zachowując obowiązującą słuszną zasadę hierarchiczności ochrony konserwatorskiej, zdecydował o objęciu międzywojennego lotniska w Dębkach proporcjonalną do jego wartości zabytkowej ochroną poprzez włączenie tego zabytku do Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków.

Powyższe skutkuje włączeniem zabytku także do Gminnej Ewidencji Zabytków Gminy Krokowa i uwzględnieniem nałożonej ochrony konserwatorskiej w zapisach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego tej gminy, w myśl art. 7 pkt 4 również stanowiącego jedną z form ochrony konserwatorskiej oraz w konsekwencji nałożoną koniecznością dokonywania uzgodnień konserwatorskich dla wszelkich prac budowlanych prowadzonych przy zabytku.

Przyjęta forma ochrony pozostaje zatem adekwatna i proporcjonalna do orzeczonych wartości zabytkowych przedmiotowego zabytku.

Pomorski Wojewódzki
Konserwator Zabytków

Dariusz Chmielewski

Integralną częścią niniejszego obwieszczenia jest karta ewidencyjna Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków:

Karta ewidencyjna obiektu nieruchomego niewpisanego do rejestru zabytków:

*„Międzywojenne lotnisko w Dębkach”, aut. arch. Jolanta Potylicka (Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Gdańsku),
Gdańsk maj 2025 r.*

Zgodnie z art. 49 KPA niniejsze zawiadomienie uważa się za doręczone po upływie 14 dni od dnia jego publicznego ogłoszenia w ww. miejscach. Datę i miejsce wywieszenia lub publikacji obwieszczenia odnotowano w dolnej części pisma.

Obwieszczenie podlega ogłoszeniu:

- na tablicy ogłoszeń w siedzibie Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Gdańsku przy ul. Dyrekcyjnej 2-4,
- w Biuletynie Informacji Publicznej i na stronie internetowej Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Gdańsku (www.wuoz_gd.bip.gov.pl; www.ochronazabytkow.gda.pl)
- na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Gminy Krokowa, 84-110 Krokowa ul. Żarnowiecka 29
- w Biuletynie Informacji Publicznej i na stronie internetowej Urzędu Gminy Krokowa
- w miejscu zwyczajowo przeznaczonym do zamieszczania ogłoszeń w miejscowości Dębki, wyznaczonym przez jej Sołtysa

Otrzymują (zpo):

1. Urząd Gminy Krokowa, 84-110 Krokowa ul. Żarnowiecka 29
(w celu umieszczenia na tablicy ogłoszeń Urzędu, na stronie BIP i na stronie internetowej)
2. Pozostali użytkownicy i właściciele nieruchomości
(w drodze publicznego obwieszczenia, zgodnie z art. 49 ustawy z dn. 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępownia administracyjnego)
3. Sołtys wsi Dębki – p. Krzysztof Obszyński, 84-110 Krokowa - Dębki ul. Spacerowa 25
(w celu umieszczenia na tablicy informacyjnej w miejscowości Dębki)
4. a/a (JP- 439/2023)

Obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości w terminie od dn. do dn.
w miejscu

podpis